

Un partit ferit

Segurament el ‘cas Gürtel’ no significarà cap erosió electoral per al PP valencià. Ara bé, això no vol dir que aquest serial no mene el partit que presideix Francisco Camps a un canvi de cicle. No sols ell, queda ben tocat, i paral·lelament hi ha tot de noms que guanyen força o aspiren a guanyar-ne. Heus ací una mena d’índex borsari popular valencià.

Si un terratrèmol afecta plaques tectòniques que feia anys que gairebé no es movien, el *cas Gürtel* representa un abans i un després enorme, encara no quantificable en l’escala de Richter. Res no serà igual com abans, quan no sabíem qui era l’“amigueta de l’ànima” de Francisco Camps, quan desconexíem que els capitosts del PP valencià eren capaços de referir-se a un company com a “fill de puta”, reiterada-

ment. Difícilment res no serà com abans de l’eclosió de la gomina i els vestits a mida d’*Alvarito* Pérez, el pinzell amb forma de persona i amb veu de xiulit d’àrbitre de futbol que ha somogut els fonaments d’una formació política absolutament hegemònica al País Valencià. I és justament aquest terratrèmol, provocat per Pérez i comandat a distància per Francisco Correa –àlies *Don Vito*–, que obliga a repensar el partit.

Els rumors sobre la mort política de Francisco Camps agafen embranzida cada dia que passa, i això que ell ha respirat profundament en comprovar que l’alçament del secret sumarial al Tribunal Superior madrileny no ha comportat cap nova revelació que el deixi malparat. El problema, però, és que a la seua esquena acumula massa càrrega pesant, massa responsabilitat mal administrada. I, també, un bri de mala consciència, atès que va garantir a Ricardo Costa que no el destituïria per *Gürtel*, que fins i tot seria capaç de morir de bracet amb ell, amb el seu secretari general de l’ànima, i al remat va haver de prescindir-ne. Al seu cor encara batega la idea de nomenar Costa conseller, un desig que no podrà complir si no opta de nou a presidir el govern valencià, tenint en compte que les Corts es dissolen el març del 2011 i que Costa és suspès de militància fins a la tardor vinent.

Al Consell, però, són insistents les veus que reconeixen la necessitat –i de vegades la certesa– de cercar un relleu al president. Tothom té clar, o això diuen, que Camps renovaria la majoria absoluta

Senyalats

1. Francisco Camps. 2. Ricardo Costa. 3. David Serra. 4. Yolanda García. 5. Milagrosa Martínez. 6. Serafin Castellano. 7. José Mari. 8. Alfonso Rus. 9. Juan Cotino. 10. Vicente Rambla.

el 2011, però ningú no oblida que té massa fronts oberts amb la justícia —el cas dels vestits, el possible finançament il·legal de la formació— per a enfrontar-se a una campanya electoral que de segur que serà molt tensa.

Senyalats. No sols el president, ha quedat ben tocat. El seu cercle de poder més proper, tret del vice-president segon i conseller d'Economia i Hisenda, Gerardo Camps, ha hagut de suportar les maltempades *gürtelianes*. El primer, i de manera més significada, és clar, Ricardo Costa, que, a 37 anys, es troba políticament a l'UVI. Podria tractar-se, ras i curt, d'un dels cadàvers polítics més prematurs de la història del País Valencià. Suspès un any de militància del PP, les passes de gegant que havia fet des de ben jove van desfèr-se com el fang en un microones. No falten veus que el defensen, fins i tot entre aquells que més aferrissadament en van impulsar la defenestració, però a hores d'ara costa d'imaginar un futur idíl·lic a qui el sumari Gürtel considera "canalitzador dels pagaments amb fons aliens al sistema financer", ço és, el supervisor de la quadratura del cercle que unia el PP, la Generalitat Valenciana, la mercantil

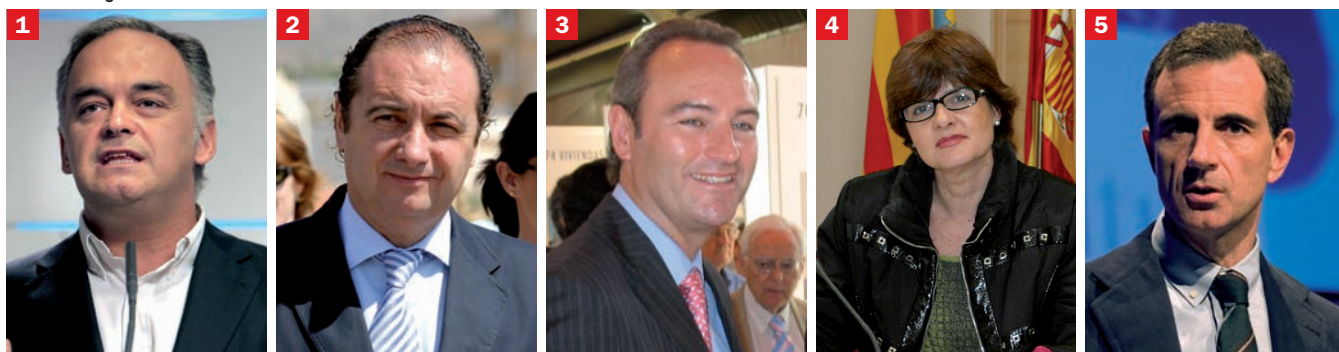
presumptament corrupta Orange Market i les sis empreses contractistes que el sumari assenyala com a sospitoses d'haver finançat il·legalment el partit. Tanmateix, el PP mira de no llançar més sorra al cau on rau Costa: ans al contrari, fins i tot miren de rescabalar-lo, ni que siga amb ofertes ben poc lluïdes com la de portaveu del partit a la comissió parlamentària de desenvolupament de l'Estatut, que és del tot aturada des de la protohistòria. En realitat, el drama de Costa s'escenifica a cada sessió de control al Consell, les poques ocasions en què desfila per l'hemicicle i ocupa el seu escó a l'última filera, el número 98, el dels alumnes menys avantatjats. Allà s'ho mira tot amb un distanciament important, gairebé com si, metafísicament, es trobara en un altre pla. Amb tot, val a dir que Costa és força estimat al si del partit i que ha sentit l'escalf de la majoria dels companys, inclosos els menys proclius, alguns dels quals havia desplaçat de la primera línia del PP.

En una situació semblant hi ha el vice-president primer del Consell i conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, Vicente Rambla. El darrer lliurament del serial *Gürtel* ha demostrat un tracte molt més estret encara entre ell i *Alvarito*. No po-

dia ser de cap més manera, però, perquè Rambla ha coordinat campanyes electorals i era l'ullet dret de Camps, aquell que més va créixer d'ençà de la seua arribada a Palau. El gerent d'Orange Market també va omplir de regals la casa de Rambla i va intimar d'allò més amb la seua esposa —"tinc un detall per a tu que no te'l vull donar davant de ningú, vull donar-te'l a tu soleta"—, encara que, en les seues converses amb Costa, Pérez es mostra del tot decebut amb Rambla, sobretot per la poca diligència que exhibeix a l'hora de saldar els deutes de la Generalitat amb la filial de la trama corrupta a València. Rambla, que en algun moment va sonar com a possible relleu de Camps gràcies a la seua capacitat de gestió, va perdre el càrrec de portaveu del Consell enmig de la tempesta *Gürtel* i ara també sembla tenir més passat que no futur.

Ni que siga pel rellotge biològic, en aquesta situació es troba igualment el vice-president tercer i responsable de l'àrea d'Aigua, Urbanisme i Medi Ambient, Juan Cotino. Les seues escasses ocupacions familiars li permetrien de dedicar-s'hi molts més anys, però el ben cert és que les connexions entre Cotino i la trama són notables, en aquest cas, a més, per la seua doble condició de càrrec

Reforçats

1. Esteban González Pons. 2. José Joaquín Ripoll. 3. Alberto Fabra. 4. Alicia de Miguel. 5. Juan Costa.

A la pista d'enlairament

1. Maria José Català. 2. Vicente Betoret. 3. Lorenzo Agustí. 4. Sonia Castedo. 5. Andrea Fabra.

públic i copropietari de Sedesa, una de les sis empreses que presumptament va finançar il·legalment el PP a través de la mercantil Orange Market. Tot i que la veu de Cotino no ha quedat enregistrada a cap de les converses interceptades judicialment amb motiu del cas *Gürtel*, sí que hi ha el rastre d'un missatge rebut al telèfon mòbil d'Álvaro Pérez el 6 de febrer del 2009, quan va fer-se pública la investigació en curs: "Estem una mica alarmats per les notícies. Esperem que tot plegat quede en no res. Compteu amb la família Cotino per a allò que calga. Un petonàs." El nom de Juan Cotino va brollar com a possible substitut de Rita Barberà a l'Ajuntament de València si aquesta havia d'emigrar amb urgència al Palau de la Generalitat per rellevar Camps, però les noves revelacions fan més creïble que mai la teoria que ha tocat

Els joves alcaldes Agustí, Català, Castedo i Betoret hi tenen molt a dir

sostre, políticament, amb la vice-presidència tercera del Consell que ara ocupa, encara més després de reliscades tan sonores com la que va tenir recentment, en acusar la diputada Mònica Oltra de no saber qui era son pare, tot fent servir informació privada aconseguida a la seua etapa com a titular de Benestar Social.

A Milagrosa Martínez, el cap també li fa mal, de tant com el té adherit al seu sostre –el de presidenta de les Corts–, un càrrec que exerceix de fa tres anys amb no pas poca polèmica: massa adusta amb l'oposició i del tot lleugera amb el govern i el partit majoritari que va votar-la, el seu nom també apareix a la llista de beneficiaris de regals de luxe amb targeteta d'Álvaro Pérez inclosa. Camps ja va voler desempallegar-se'n, amb motiu de l'elaboració de la llista al Parlament europeu del 2009, però el reduït marge de maniobra que li va quedar en trencar el bull *Gürtel* li ho impossibilità: el pes valencià de la llista popular a Estrasburg va ser més escàs que mai de la vida. Milagrosa Martínez era consellera de Turisme quan Orange Market s'omplia les butxaques, any rere any, amb el muntatge del pavelló valencià de la fira Fitur,

on Pérez sempre presentava l'oferta més elevada i en resultava l'escollit.

El secretari d'organització i la tesorera del PP valencià –David Serra i Yolanda García, que alhora són diputats a les Corts– és tant o més en l'aire. Van salvar de ben poc els respectius colls, durant la ràtzia contra Ricardo Costa –els seus noms i les seues veus eren a l'eix del sumari–, però han quedat tacats per sempre més. Les seues converses amb Pérez eren molt freqüents, i habitualment parlaven de diners, sense embuts.

A Serafin Castellano i José Marí Olano, dues persones que fins fa no gaire eren molt pròximes a Camps, els costarà molt de recuperar la posició de prestigi que havien assolit. El primer, emblema dels zaplanistes reconvertits al campisme, s'ha trobat immersit en un cas de presumpta corrupció paral·lel a *Gürtel*, en què sembla que beneficià José Miguel Pérez Taroncher i la seua esposa, amics de la família. Marí Olano, de la seua banda, està massa lligat a Camps, de qui és una aposta personal, i també participava com a advocat a Eius, bufet de l'ex-ministre José María Michavila que apareix al sumari *Gürtel*.

Incòlumes

1. Rita Barberà. 2. Rafael Blasco. 3. Gerardo Camps. 4. Antonio Clemente. 5. Marta Torrado.

Finalment, el president de la Diputació de València, alcalde de Xàtiva (Costera) i president del PP provincial, Alfonso Rus, tampoc no ha eixit gaire ben parat d'aquest serial. Ha fet broma sobre alguns descomptes que Pérez aconseguia als polítics del PP, tot assegurant que ell els hauria estalviat encara més diners, i va avalar la censura de l'exposició "Fragments d'un any", organitzada per la Unió de Periodistes al Museu Valencià de la Il·lustració i la Modernitat (MuVIM): les fotografies de la secció de política –la majoria referides a *Gürtel*– i un parell més de la de societat, en què hi havia Camps i Aznar, van ser retirades.

Reforçats. La teoria dels vasos comunicants, òbviament, també és aplicable a la política. El sector zaplanista del partit no ha resultat esquitxat, i això reforça la posició del seu lloctinent, José Joaquín Ripoll, qui presideix la Diputació alacantina i el partit a la província. Ripoll fou dels pocs polítics del PP valencià que va demanar responsabilitats per *Gürtel*, ni que ho fera en veu baixa. Una altra insigne representant d'aquest sector, l'ex-consellera de Benestar Social i ex-portaveu del Consell, Alicia de Miguel, ha estat més silenciosa. Amb tot, Camps hi ha recorregut, i l'ha feta portaveu de sanitat a les Corts, tot aprofitant el remodelatge del grup que ha seguit al cessament de Costa com a portaveu parlamentari. El germà d'aquest, Juan, ex-ministre espanyol de Ciència i Tecnologia, també

sorgeix com a veu neta i polida. Després de l'intent frustrat de promoure'l com a alternativa a Rajoy al congrés del 2008, ara és diputat ras al Congrés, però no ha tingut problema a defensar Ricardo i dir que no sols ell, en pot ser el culpable. La carrera de Juan Costa podria tenir més recorregut que no semblava.

A Madrid també hi ha Esteban González Pons, vice-secretari de comunicació del PP estatal. Enviat allà per Camps, de qui és amic de la joventut, va gosar demanar responsabilitats immediates la diada del Nou d'Octubre: la frase que pronuncià –"la festa s'acaba a les quatre de la vesprada"– és de les més galdoses de tot aquest serial. Pons ha sonat i sonarà com a successor, per bé que Camps no li ho faria fàcil i, a més, a ulls de determinada gent del partit, és massa frívol.

En molt millor situació es troba Alberto Fabra, alcalde de Castelló de la Plana i gran alternativa a Camps. El seu ajuntament també contractà *el Bigotes* esporàdicament, però ell manté una imatge poc tacada. Camps va nomenar-lo coordinador del PP valencià quan va haver de fer-hi canvis, amb motiu de l'eixida de Costa de la secretaria general.

A la pista d'enlairament. Encara que, si és l'hora de promoure valors nous de la formació, el PP mirarà cap a quatre o cinc cares de projecció inquestionable. Els alcaldes de Paterna i Torrent (Horta), Lorenzo Agustí i María José Català, van apoderar-se de dos feus socialistes el

2007 i s'hi han ben assentat. Els seus límits com a polítics són molt lluny dels consistoris respectius, però. I atenció, també, amb l'alcaldesa d'Alacant, Sonia Castedo, que amb prou feines si acumula dos anys al càrrec però que, alhora, s'ha mostrat propera i renovadora: si no trepitja massa bassals, l'espera un demà molt prometedor. Vicente Betoret, batlle de Vilamarxant (Camp de Túria) i diputat a les Corts, és una altra de les cares joves a qui encara veurem en cotes de poder més elevades. A un altre nivell, la filla de Carlos Fabra –que, per motius de salut, ha abandonat temporalment la presidència de la Diputació de Castelló–, la senadora Andrea Fabra, també podria tenir-hi molt a dir.

Incòlumes. L'alcaldesa de València, Rita Barberà; el conseller de Solidaritat i Ciutadania alhora que portaveu del PP a les Corts, Rafael Blasco, i el vice-president tercer i conseller d'Economia, Gerardo Camps, són els tres pesos pesants de la formació menys tacats per *Gürtel*. Aquest últim es va reunir amb *Alvarito*, qui li va demanar de mediar per poder beneficiar-se, d'alguna manera, de la fórmula 1. Barberà rebé regals de la trama corrupta, però a les cintes enregistrades també se sent *el Bigotes* dient que "no ens dona res". També en va rebre, de tracte de favor, Antonio Clemente, substituït de Costa a la secretaria general. Amb tot, la seua relació amb la trama fou tangencial i no hauria de patir cap depuració. En situació semblant a la de Clemente hi ha Marta Torrado, regidora a València, diputada al Congrés i vice-secretària de comunicació del PP valencià.

Victor Maceda

El sector zaplanista del partit no n'ha resultat esquitxat, cosa que reforça la posició del lloctinent, Joaquín Ripoll